

[Hanne Reintoft.]

officielt, men det er menneskeligt og fornuftigst — i øvrigt også af hensyn til arbejdsgiverne.

Hvis man har haft lidt med samfundets mistilpassede at gøre, ved man, at der er kredse, hvor interessen for at være i sin organisation ikke er overvældende stor. Uheldige tendenser i et samfund ses ofte først dér, hvor de mennesker er, der passer dårligst til dette samfund. Man har også set det hos mange unge. De finder tit fagbevægelsens struktur og arbejdsform stivnet — på nogle punkter kan man godt forstå dem — og de er ikke altid lige ivrige efter at engagere sig aktivt. Men en svigtende interesse for at deltage i at styrke fagbevægelsen vil være katastrofal for hele den danske arbejderklasse, og jeg forstår ikke, at repræsentanter for den tør gå ind for foranstaltninger, der kan svække den eller indskrænke dens funktionsområde og give den mindre eksistensberettigelse for dem, dens eksistens er altafgørende for.

En fordel ved lovforslaget skulle være at fremme arbejdskraftens fleksibilitet. Man må sende en stille tak for, at man ikke af regeringen skal placeres under titlen „fleksibel arbejdskraft“, når man ser, hvad man har tænkt sig her i 1968 at tilbyde for at afbøde følgerne af forkert planlægning og manglende arbejdspladser. I lovforslaget nævnes, at arbejdssøgende forsørgere, der anvises arbejde langt fra deres hjem, skal have et tilskud på 10 kr. daglig. Det bliver et herligt liv, han kan føre for 10 kr. langt fra hjem, kone og børn! Man har dog tænkt sig at være så barmhjertig, at han skal have tilskud til at rejse hjem en gang om måneden med et offentligt befordringsmiddel. Foranstaltningen er sikkert ægte-skabsbevarende i meget høj grad. Den er i hvert tilfælde af en karakter, som man ikke ville byde mange andre end mennesker, der tilfældigvis er kommet i en socialt belastende situation, fordi vores samfund ikke har kunnet skaffe arbejde til dem.

Hvis opholdet borte fra hjemmet bliver af længere og antagelig varig karakter, kan man yde lån eller garanti for lån til etablering af ny bolig. Hvis man overhovedet kan skaffe sig en bolig, lyder det jo meget godt. Men hvis man tænker på en familie fra et landdistrikt, der skal skaffes

arbejde i en større by, må man vide, at lån af de dimensioner, som kræves for at betale indskud i en moderne lejlighed, vil belaste en ufaglært arbejder meget hårdt økonomisk fremover. Jeg håber, man overvejer at gøre dette lån til et tilskud, der eventuelt kan tilbagebetales, hvis den arbejdssøgende ophører med at bruge lejligheden. Det at skulle mere eller mindre tvangsforflyttes er slemt nok i forvejen.

Jeg håber også, at man har øjnene åbne for, at de mennesker, der skal arbejde på anvisningskontorerne, må have en solid uddannelse, da de vil komme til at beskæftige sig med mange sociale problemer.

Jeg vil gerne høre lidt mere om dette med arbejdsledige forsørgere. Hvad med ikke-forsørgere, f. eks. den gifte kvinde? Kan hun sendes fra hjemstedet uden kompensation? Efter de gældende regler kan hun det faktisk, og vi må forvente skarpe protester fra bl. a. Dansk Kvindesamfund.

Samtidig indebærer forsørgerbegrebets anvendelse også, at anvisningskontoret i en lang række tilfælde kommer til at tage stilling til, om der eksisterer et reelt forsørgerforhold, hvis det formelt ikke er bragt i orden. Det er unøgtelig en stor kompetence til at blande sig i folks privatliv, bare fordi man ikke har kunnet skaffe dem arbejde.

Endelig må vi forlange, at der til bestemmelserne om kontrol føjes en bestemmelse om dækning for udgifter ved møde på kontrolstedet eller arbejdsanvisningsstedet. Ændringen af loven vil betyde, at mange får langt til kontrol og anvisning, og når man ikke erstatter den tabte indtægt 100 pct., kan det ikke være rimeligt, at der skal bruges betydelige beløb til bus, tog osv.

Til slut vil jeg sige, at vi kun, i meget høj grad, kan beklage, at der kan fremsættes et sådant lovforslag med støtte af store, ansvarlige organisationer, og vi vil henvise til alle dem, der har advaret, f. eks. typograferne og senest i går Arbejdernes Fællesorganisation i København. Sammenholdt med regeringens skræk for at udvide administrationen må vi meget indstændigt henstille, at man tænker sig om endnu en gang. Tilfredsheden vil blive stor, hvis man kommer på bedre tanker.

Arbejdsministeren (*Louge Dahlgaard*): Jeg kan takke nogle partier for tilslutning og